

Мирослав Антић, „Прва Љубав“

Дах сунцокрета

Како изгледа описати љубав ћутањем, сагледати је жмурећи? Колико је нежности потребно да некога дотакнеш осмехом и шапутањем? Кад нисмо сигурни шта хоћемо и шта можемо, док смо збуњени и радознали, пуни немира и помало наивни, рађају се прве љубави. Сећам се своје. Сећам се погледа довољног за шетњу по облацима и жељу да будем сама, да дуго, дуго ... будем сама и уживам у својој срећи која се не исказује речима.

Знам, други су мислили да сам чудна, у своме свету, са својим бубицама које ће проћи, сви се надају, брзо. Питала сам се да ли постоји још неко сличан мени или сам изузетак, усамљеник на овом свету. Често сам лежала будна и мислила о томе, све док нисам прочитала необичну посвету на почетку једне необичне збирке чији је песник тврдио да су његове песме моје и да је некада био ја. Чудна ми чуда! - Какве измишљотине, мислила сам, све док нисам прочитала стихове у којима сам се препознала.

Колико сам се пута љуљала између радости и самоће на тој љуљашци прве љубави! Зар нисам и ја, у својим самоћама, расла ћутећи кроз неки тихи немир? Онда кад ти руке постану крила, кад ти дах мирише на сунциокрет, кад ти у џеп стаје дан, у зеницу океан и пола света на длан, живиш своју прву љубав. Уживаш у нежним предвечерјима и ведрим сванућима и довољно ти је да ћутиш и знаш да постоји неко ко је рођен само за тебе и за кога си само ти рођена. То не може бити нико други.

Да, можда, се некада разочараш, схватиш да ниси срела праву особу, кренеш у живот са погрешним неким, другачијим од тебе и далеким. Не смемо се тада разочарати, морамо наставити ту потрагу, јер ће нас желети неко само ако и ми њега желимо. Нас ће тражити неко само ако и ми њега тражимо. Зар то није најлепша потрага на свету? Не можемо очекивати да буде лака, чак ни онда када нам се учини да је узалудна и празна и да само губимо време на погрешне ствари.

Драга моја непозната дугарице, драги мој непознати друже, узми тада збирку „Прва љубав“ и прочитај песму „Ђачки корзо“. Видећеш да нису празни сати кад се у гужви шета и стоји, јер можда баш ту почне твоје путовање, можда и ти сретнеш осмех који ћеш заволети. Ако си неодлучна/- ан, брзо прочитај песму „Одлука“ и донећеш своју без страха. Знаћеш тада да није страшно заволети неки осмех који није био намењен теби, јер после олује коју доноси разочарење неузвраћене љубави, мораш бити јачи. Онда кад

будеш најтужнији, појавиће се нове очи, а ти ћеш сањати лепше, маштати лепше, волети више:

„Сваки пут мораш поново знати,

Да волиш беље, да волиш јаче.

Не да се вадиш.

Не да се тешиш.

Већ да се истински до неба смешиш.“

Чак и онда када те одрасли не разумеју, кад мисле да си балав и незрео, да још увек ништа не знаш о животу, сети се да су они заборавили најбитније тајне у животу. Сети се „Малог Принца“ Антоана де Сент Егзиперија и овог нашег Мике Антића који није заборавио чудесну тајну прве љубави. Сети се онога што су мислили о досадном свету одраслих. Ти никад немој постати досадан! Чак и онда када све прође, кад велико лето напусти улице града и стигне јесен живота, остаће ти успомене на све осмехе које си волео, на лица која си додирнуо и речи које си чуо и записао. То вреди више од вечности и никада не пролази.

Милица Николић 8. разред
ОШ „Милунка Савић“